

[Ole Vig Jensen]

for, hvad vi vil gøre. Jeg er til gengæld nok enig med ordførerne i, at hvis staten skal gå ind, kan det formentlig ikke ske uden lovgivning; så kan vi blive nødt til på et senere tidspunkt at tage spørgsmålet op. Men jeg understreger igen: vi ønsker et bedre beslutningsgrundlag, hvis det er sådan, at vi skal gå ind. Er sagens karakter alvorlig, synes jeg imidlertid ikke, man kan sige, som man jo kender det i andre sammenhænge og på andre felter, at her skubber man f.eks. børnene foran sig, eller hvad man nu kunne finde på at sige. Her er det konstateret, at der er tale om en alvorlig sag, som vi må prøve at behandle.

Det er i øvrigt ikke noget nyt, at kommunerne og med dem mange andre – det gælder også den hjemlige husholdning – kan blive udsat for udgifter, som gør det nødvendigt, at man eventuelt omprioriterer. Det kan kommunerne også gøre, det afhænger helt af omfanget. Når jeg overhovedet går ind på at sige, at dette må overvejes nærmere, har det selvfølgelig noget at gøre med, at netop omfanget af de initiativer, som det har været nødvendigt at tage, gør det rimeligt at påkalde også vores opmærksomhed om denne sag, og jeg går ud fra, at regeringen er enig i, at der må tilvejebringes et grundlag, der gør det lettere for os at beslutte, hvis det er nødvendigt.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Vi fik både i går og nu her i dag i spørgetiden oplyst af indenrigsministeren, at der er igangsat et udvalgsarbejde, og at der vil foreligge en betænkning inden påske. Det synes jeg er prisværdig hurtigt, og det synes jeg ikke at indenrigsministeren skal have utak for.

Men vi står med et lovforslag her, som vi har fået i dag, og som indenrigsministeren ønsker andenbehandlet i morgen og tredjebehandlet på fredag, og derfor ligger det helt fast, tror jeg vi kan sige, at der ikke vil foreligge noget resultat af udvalgsarbejdet, inden dette lovforslag skal til tredje behandling på fredag. Derfor er mit spørgsmål: hvilken skade ville der ske, hvilken risiko løber man? Det vil ikke få nogen vidtrækkende konsekvenser, hverken på den ene eller på den anden måde, når jeg frem til, hvis jeg forsø-

ger at tænke de tanker, som det radikale venstre og indenrigsministeren må have med hensyn til, om det vil få nogle vældige afledede virkninger. Man sidder her med et konkret problem, godt defineret i forhold til arbejdsmiljø, og der er, efter hvad jeg har forstået på de bemærkninger, der er faldet, i øvrigt fra både indenrigsministeren og det radikale venstre, enighed om, at der er et problem, og at dette problem skal løses. Hvorfor så nægte at løse det i denne lov, som under alle omstændigheder skal ændres? Afgiften ifølge denne lov kan man ikke fritages for, uden at der sker en lovændring, og når hr. Ole Vig Jensen taler om omprioritering, tror jeg, han er enig i, at kommunerne er spændt til bristepunktet, og at deres omprioriteringsmuligheder er opbrugt. Ikke mindst er deres omprioriteringsmuligheder opbrugt i denne omgang, hvor de har siddet med budgetterne, og jeg vil gerne henvise til det, indenrigsministeren sagde i går i forbindelse med behandlingen af det socialdemokratiske lovforslag om en lempelse; det mente indenrigsministeren var et problem. Kommer der en yderligere stramning ved, at man også skal have disse udgifter inden for omprioriteringen, bliver det umuligt.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Når hr. Ole Vig Jensen siger, at der jo også i private husholdninger kan opstå udgifter, der gør det nødvendigt for én at omprioritere, er det for det første korrekt, det har jeg personlig tit selv erfaret, men for det andet betyder det jo, at hr. Ole Vig Jensen har misforstået det ændringsforslag, vi vil stille. Det ændringsforslag, vi vil stille, betyder jo bare, at kommunerne ikke risikerer at komme af med en afgift til staten for det beløb, de udreder til udskiftning af karlit- og asbestplader. Det er det, det handler om. Om det så senere bliver nødvendigt med yderligere tilskud, vil vi også lade afvente den betænkning, som indenrigsministeren har lovet skal komme. Men at kommunerne skal af med en afgift for at fjerne en sundhedsrisiko, synes vi er fuldstændig meningsløst, og det regner vi for så vidt også med at de radikale synes, når de nu i løbet af aftenen får tid til at tænke sig om.